

Хората се промѣниха . . . . . но грѣшките си останаха сжщите.

Трѣбва да се отбѣлѣжи, че при тѣзи условия, на всѣкъждѣ господствуваше една и сжща идея, една и сжща мисль царуваше надъ цѣлия театръ на войната: чакане падането на Плѣвень, — а още по-забѣлѣжителното бѣше, че при отсъствието на всѣко маневриране отъ наша страна и отъ страна на Шипченската армия, при отсъствието на единство въ дѣйствиата, сами ние — турцитѣ — помогнахме съ своята неподвижностъ на руситѣ да унищожатъ Плѣвенската армия, да унищожатъ единственното прѣпятствие, което прѣчеше на стремлението имъ въ достигането на първоначалния имъ обективъ.

Сюлейманъ като прие командуването отъ Мехмедъ-Али, не бѣше и по-щастливъ отъ послѣдния; той даже получи добъръ урокъ отъ Великия Князь Прѣстолонаслѣдника, въ атаката на открито поле — при Мечка, — между Караломъ и Янтра.

Отбитъ съ твърдѣ голѣми загуби, Сюлейманъ зае сжщата отбранителна линия, която заемаше и тозъ, когото той толкова много критикуваше, и се залови о сжщата бездѣятелностъ, съ която той си послужи за да подкопае и търкулни Мехмедъ-Али . . . . .

Поради мотивитѣ, които вече упоменахме, руситѣ не го прѣслѣдваха; отблъсквайки всѣко едно опитване на турцитѣ да прѣминатъ въ настѣпление, Цесаревичъ е могаль да счита своята задача за отлично изпълнена.

Прѣди да оставимъ разказа за Ломската армия, къмъ която азъ вече нѣма да се повърна, умѣстно ще бжде да припомнимъ тукъ думитѣ на Жомини: «Случвало се е да види челоувѣкъ армии, разрушени